

Till samma person ett år senare

Kära syster! Guds frid, som övergår allt förstånd, bevare ditt hjärta och dina tankar i Kristus Jesus! Tack för ditt sista brev! Det glädde mig högeligen att förnimma, det du nu befann dig något bättre. Jag menar icke, att du har din tröst däruti, att du själv är bättre, men att det gått dig bättre med att tro och leva i Gud. Detta är ock att tacka och prisa Herren för. Vi äro icke ens skickliga att något tänka såsom av oss själva. Därför är det allt gåva av Gud.

Emellertid, vi må hava mera eller mindre av dessa gåvor, det skola vi lämna åt Gud. Vi äro likväl alltid frälsta och saliga, så snart Kristus och endast Kristus den korsfäste har blivit vårt fridsvillkor, vårt hjärtas allt i alla; allt är nådefullt, evad vi med lärjungarna hava vår lilla tid att gråta och icke se, eller vår påskmorgon, då Herren åter tröstar oss.

Vi äro alltid frälsta och saliga, och Herren sköter oss. Går det däremot så, att vi antingen av *säkerhet* eller av *misströstan* upphöra att söka något hos Kristus, då är det olyckligt. Efter denna väl bekanta bibliska grundlära vill jag nu, innan jag slutar, säga några ord: Om du nu vore bortkommen, fallen, nedsänkt i synd och otro, glöm då icke, att du dock ännu finnes inom människosläktet, du är dock ibland de *köpta*, Kristus har icke fallit, och ännu har hans blod samma kraft att försona synder. »Men», säger du, »tron skulle väl en gång medföra en mera jämn och varaktig kraft och seger?» Svar: *Huru jämn, huru varaktig, huru stor?* Säg mig det.

Allt sådant är obestämt. Somt bar hundrafalt, somt sextiofalt, somt trettiofalt, allt på den goda jorden. Så säger *Kristus!* Men vad som är bestämt, det är, att *var och en*, som tror på honom, vore det ock blott med en hungrande och törstande tro, icke en mättad och frimodig, den själen skall icke förgås, utan hava evigt liv. *Kan* du göra något själv, så gör. Men var det icke avgjort, att vi icke ens äro skickliga att tänka något? Är icke tron och allt en Guds gåva?

Vi hava intet löfte på, *huru mycket* vi skola få av allt detta; vi hava blott det löftet, att vi icke skola förgås, då det dock kommit därhän, att vi hänga vid Jesus, den korsfäste. Sedan vill han själv hushålla för oss, han, som bäst vet, vad oss nödigast är. Men se, detta kostar på den gamla människan. Jag ville väl tusende gånger hellre vara full av tro, av nåd, av kraft, av anda; men då vi blott söka och begära så mycket vi därav kunna få, skola vi sedan anbefalla det åt Gud. Läs vidare 2 Kor. 12: 9,10!

Men nu, skulle det däremot gå så bra för dig, att du upphörde att vara en syndare, upphörde att känna dig sådan – att du bleve nöjd med dig själv, ja, då är det värre att giva ett gott råd. Jag hoppas dock, att det icke kommer därhän; jag hoppas, du förbliver i övningen: 1) känna synd, 2) tro nåd, 3) nära tron och anden, 4) döda, korsfästa köttet. Och brister det sista, då händer det första, följer då det andra, så följer ock det tredje och fjärde.

Förstår du mig? Ja. Och, huru än det tredje och fjärde må gå (det går aldrig så, som vi vilja, men efter *Kristi gåvas mått*), må vi åtminstone ej övergiva Kristus, tron, nådastolen; ty då vore *allt* förlorat. Nog om detta.

Jag hörde med glädje, att du har börjat läsa bibeln med barnen. Håll ut därmed. Djävulen skall väl fästa något obehag därvid, men håll ut. Gud välsigne eder! Nu farväl! Skriv mera till mig, men ursäkta, om jag dröjer med svar. Min hustru hälsar dig systerligen! Gud med dig och din broder.

C-O Rosenius 1845

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com